

Jméno: Luděk Volčík

Obor: Učitelství Anglický jazyk-Geografie

Studium: magisterské, 2. ročník

Země pobytu: SLOVINSKO

Instituce: University of Maribor

Typ mobility: studijní pobyt ERASMUS+

Období výjezdu: ZS 2020

Zdravo,

již studuji šestým rokem, který jsem se rozhodl prožít, resp. jeho zimní semestr, ve slovinském Mariboru. Vždy mě bavilo cestovat, i když nejsem žádný Zikmund nebo Hanzelka, tak jakékoliv vícedenní dobrodružství je jednoznačně důvod k mé radosti. O Erasmu jsem slyšel jenom samou chválu, ať už od přátel, učitelů nebo mého bratra, tudíž jsem si chtěl tuto zkušenost vyzkoušet na vlastní pěst. Celé své vysokoškolské studium jsem o této možnosti uvažoval, ale nikdy jsem nebyl dostatečně přesvědčený, že opravdu chci a že to není jenom „mainstream“. V Olomouci jsem strašně šťastný, což byl vždy kámen úrazu v rámci mého potenciálního zahraničního výjezdu, protože opouštět Olomouc je jako opouštět domov. Nicméně jsem se po pěti letech rozhodl, že si prodloužím studium a vycestuju do zahraničí, protože bych si v budoucnu vyčítal, kdybych tak neučinil. Co se výběru destinace týče, bylo to spíše spontánní rozhodnutí nežli celoživotní sen, jediné, co jsem o tomto městě věděl, je jeho poměrně snadná dostupnost ať už vlakem nebo autem a že se jedná o poměrně častou volbu studentů z Olomouce. Kdežto Slovinsko v mém případě lze považovat za cestovatelský sen a destinaci, která na mě působí skvělým dojmem, ať už svou dechberoucí přírodou nebo svou trnitou historií.

V úvodu svého výjezdu jsem měl velká očekávání a spoustu cestovatelských plánů. Všechno se zdálo být „normální“, přičemž, zde neplatila téměř žádná omezení, až na nošení roušky, na což jsem byl již zvyklý z naší milované domoviny. Všichni mí přátelé hovořili o velkém množství papírování na úvod a nejasností ohledně Erasmu, s čímž musím nesouhlasit, jelikož zdejší univerzita s námi, jakožto zahraničními studenty, komunikovala velmi včasně, jasně a srozumitelně. Avšak situace nabrala úplně jiný spád, když se ve Slovinsku začalo uzavírat a zakazovat. Najednou z vysněné pohádky byla drsná satira, a právě v takovém případě nesmíme rezignovat a musíme se snažit adaptovat. Vždyť jsme geografové, tak věřím, že bychom to měli mít v krvi. Navzdory veškerým opatřením, jsem si plnil různé plány, aniž bych porušoval zdejší nařízení, většinou se jednalo o pěší túry na zdejší vyhlášená, ale také méně známá místa. S jistotou můžu tvrdit, že Maribor je perfektní destinací pro milovníky pěších túr nebo procházek obecně.

Studium mi začalo běžnou kontaktní výukou, jež se brzy změnila na online. Musím říct, že jsem si zpočátku online výuku moc užíval, bylo to pro mě něco úplně nového, protože v předchozím semestru v Olomouci jsem již neměl téměř žádné předměty. Navíc jsem nebyl velkým fanouškem zdejší fakulty, ke které jsem to měl 30 minut svižnější chůzí (jinou formu dopravy jsem volit nechtěl) a působila na mě pochmurným dojmem (architektonicky). Z důvodu současné situace se nedá říct, že studium bylo ideální, často jsem musel řešit technické problémy a ptát se na hodně, opravdu hodně otázek (zejména v rámci výuky slovinštiny). Všichni mí známí mi tvrdili, že slovinština je úplně jednoduchá, že budu všemu perfektně rozumět, občas se sám sebe ptám, jestli jsem nebyl v nějakém jiném Slovinsku. S jazykem jsem hodně bojoval, ale možná trochu zbytečně, protože jsem si z 99 % vystačil s angličtinou anebo svou lámovou němčinou. Co se týče přístupu učitelů a zdejších obyvatel, cítil jsem podobný vřelý dojem jako doma na Slovácku, ať už to byla paní, které jsem pomohl s nákupem do 5. patra za štamprli místní pálenky nebo pán, co pekl tu nejlepší pizzu (na tomto místě bych se chtěl omluvit Olomouci, ale má ještě co dohánět) a chtěl si vždy povídat a podle nálady mi také dal slevu (z již velké studentské slevy). Učitelé byli velmi vstřícní, několikrát jsem si mohl dovolit nestihnout deadline (neúmyslně), přičemž vždy následoval zdvořilý email, a ještě zdvořilejší a vřelejší odpověď. Navíc mě fascinovala rychlost jejich odpovědí, což někdo považuje za samozřejmost v dnešní době, ale já to jednoduše oceňuju.

Měl jsem velké štěstí na své spolubydlící, byl to mix místních a Erasmáků, takže ideální kompromis. Byli to moji průvodci Mariborem ze stránky gastronomické, turistické, ale také historické, přičemž jsem tyto nové poznatky mohl otestovat na svých nových spolubydlících. Ačkoli Erasmus přináší smutek během loučení (a že ho nebylo málo z mé malé hrstky přátel), tak mi to (snad) otevřelo dveře do různých koutů Evropy. Navzdory všemožným opatřením, se zde pravidelně konala soukromá noční párty pro studenty, studenti cestovali po Slovinsku a také za hranice, ignorujíc nařízení vlády, což osobně chápu, ale sám jsem to riskovat nechtěl, protože věřím, že se sem ještě někdy určitě podívám znovu.

Závěrem, kdybych měl svůj pobyt v Mariboru shrnout v pár větách: Vůbec nelituju, že jsem jel, naopak jsem velice rád a klidně bych jel znovu, i když jsem věděl o možných rizikách pandemie. Naučil jsem se spoustu slovíček ve slovinštině (i když spolubydlící mě učili vesměs pouze nadávky), naučil jsem se zacházet s pračkou (což se bude určitě hodit do života), vyzkoušel jsem si, jaké to je být student při online výuce, což je velmi cenná zkušenost, protože bych chtěl být učitel a kdo ví, jak to bude v budoucnu. Přesvědčil jsem se, že dobré víno nemusí být jenom ze Slovácka. Konečně jsem se dozvěděl něco víc o „divokém Balkánu“ ze slovinské a částečně bosenské perspektivy. A tak dále... Jednoduše řečeno, nebyl to jenom pobyt, ale výzva a hlavně kus mého života, kterého si budu vždy velice vážit.

Obr. 1: Pohorje, Mariborski razglednik (Cigelnica)

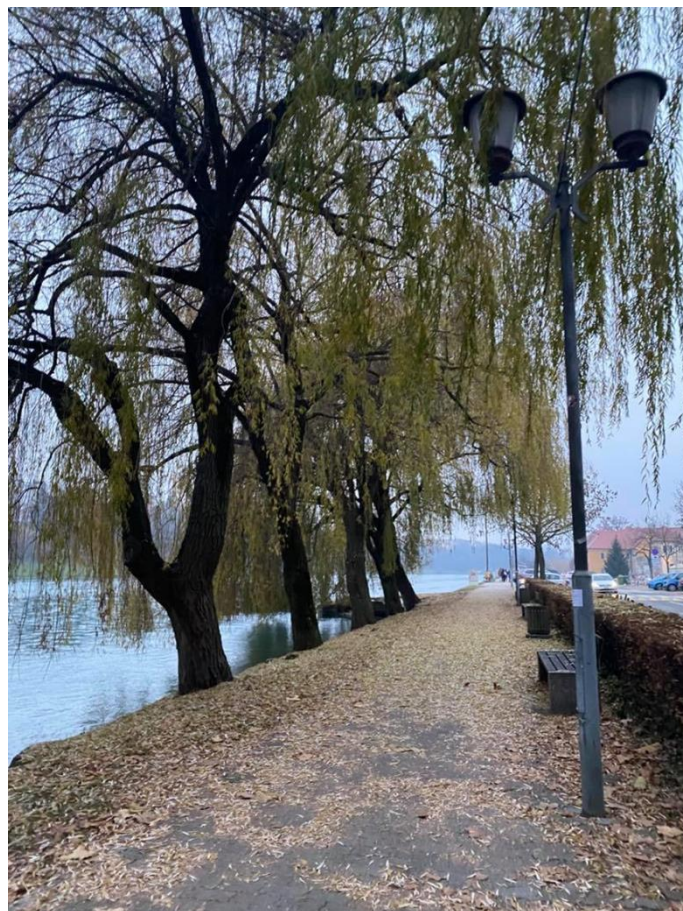
Obr. 2: Pohorje, „výhled“ na Maribor

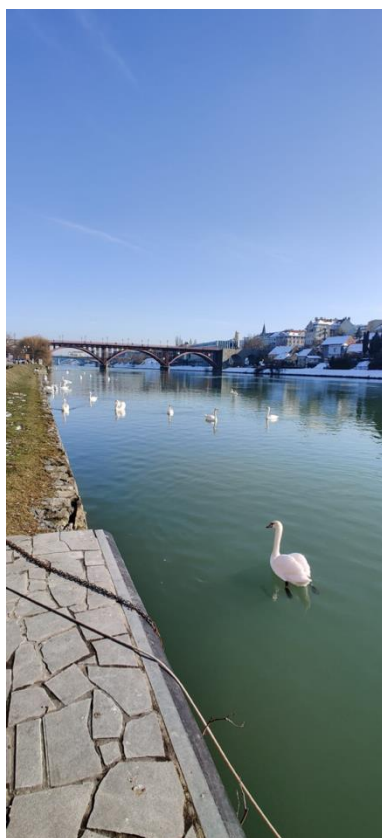
Obr. 3: Pohorje o pár metrů níže

Obr. 4: Řeka Dráva a pohled na mariborské centrum

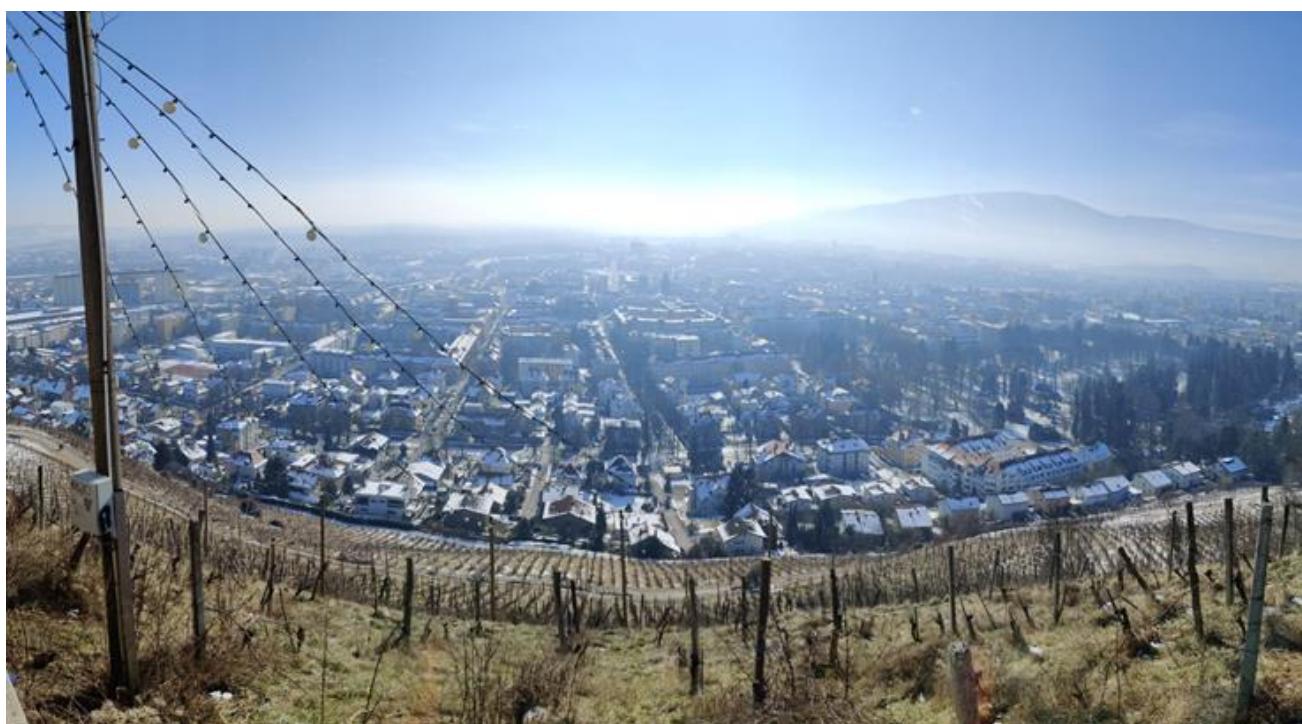
Obr. 5: stezka pro pěší kolem řeky

Obr. 6: oblíbená atrakce u řeky: labutě

Obr. 7: pohled na železniční most

Obr. 8: nejoblíbenější vyhlídka místních a turistů: pyramida